Steve Cavanagh

OBHAJOBA

V súdnej sieni pravda nemá miesto.
Záleží len na tom, **ČO DOKÁŽE OBŽALOBA**.

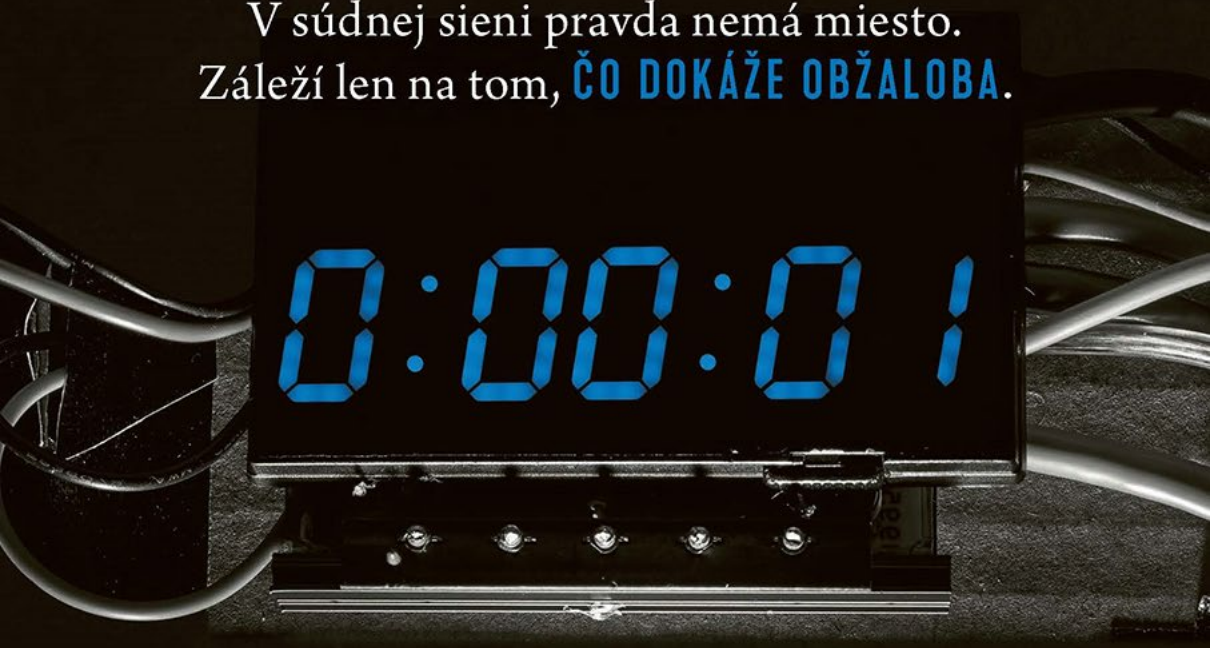

Lindeni

Obhajoba

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Steve Cavanagh
Obhajoba – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

OBHAJOBA

Steve Cavanagh

OBHAJOBA

Preložil Vladislav Gális

Lindeni

Venujem Bridie a Samovi.

„Najprv trest – potom rozsudok.“

Lewis Carroll: *Alica v krajine zázrakov*

1. KAPITOLA

„Urobte presne to, čo vám poviem, inak vám strelím guľku do chrbta."

Hlas bol mužský, prízvuk východoeurópsky. Nezachytil som žiadne chvenie ani náznak nervozity. Tón znel vyrovnane a rozvážne. Nebola to hrozba, bolo to konštatovanie faktu. Ak nebudem spolupracovať, zastrelí ma.

Pocítil som nezameniteľný elektrický tlak pištole pritisnutej na kríže. Môj prvý inštinkt bol zaprieť sa do hlavne, prudko sa zvrtnúť doľava a odvrátiť výstrel od tela. Muž bol pravdepodobne pravák, čo znamenalo, že mal teraz prirodzene menej chránený ľavý bok. Cez tú medzeru v obrane by som mu mohol pri obrate vraziť lakťom do tváre, čím by som získal dosť času, aby som mu stihol zlomiť zápästie a napokon zaboriť pištoľ do čela. Staré inštinkty, ale ten človek, ktorý všetko toto dokázal, tu už nebol. Pochoval som ho spolu so svojou minulosťou. Stratil som razanciu. To sa stáva, keď zídete zo zlých chodníčkov.

Bez tlaku na vodovodnú batériu stíchol čľapot prúdu dopadajúceho na porcelán. Cítil som, ako sa mi trasú ruky, keď som zdvihol mokré dlane na znamenie, že sa vzdávam.

„To nie je potrebné, pán Flynn."

Poznal moje meno. Zovrel som prstami umývadlo, zdvihol som hlavu a pozrel som do zrkadla. Toho človeka som v živote nevidel. Bol vysoký a štíhly, v tmavosivom obleku pod hnedým zvrchníkom. Mal oholenú hlavu a spod ľavého oka sa mu tiahla jazva k čeľusti. Zaryl mi pištoľ do chrbta a povedal: „Pôjdem za vami z toaliet. Oblečiete si kabát. Zaplatíte za raňajky a odídeme spolu. Musíme sa porozprávať. Ak urobíte, čo vám poviem, nič sa vám nestane. Ak nie – ste mŕtvy."

Dobrý očný kontakt. Žiadne začervenanie tváre či krku, žiadne nevedomé pohyby, žiadne signály. Dokázal som rozoznať podvodníka. Poznal

som ten výraz. Dlho som ho sám nosil. Toto nebol podvodník. Bol to zabijak. Nebol to však prvý zabijak, ktorý sa mi vyhrážal, a pamätám sa, že naposledy som sa zachránil rozmýšľaním, nie panikou.

„Poďme," zavelil.

O krok cúvol a zdvihol pištoľ, aby som ju uvidel v zrkadle. Vyzerala skutočná: strieborný revolver s krátkou hlavňou. Od prvej sekundy som vedel, že hrozba nie je bluf, ale keď som videl tú krátku hrozivú zbraň v zrkadle, pokožka sa mi rozpálila od strachu. Začalo mi zvierať hruď a srdce duplo na plyn. Príliš dlho som bol mimo hry. No nič, tak budem aj rozmýšľať, aj panikáriť. Revolver zmizol vo vrecku jeho kabáta, muž ukázal na dvere. Vyzeralo to, že rozhovor sa skončil.

„Okej," povedal som.

Mal som za sebou dva roky právnického štúdia, dva a pol roka som pracoval u sudcu a takmer deväť rokov som robil advokátsku prax, no podarilo sa mi povedať iba *okej*. Utrel som si ruky od mydla do zadnej časti nohavíc a prešiel som si prstami cez tmavo plavé vlasy. Muž mi v pätách vyšiel z toaliet a kráčali sme cez teraz už prázdne bistro, ja som si cestou vzal kabát, obliekol som si ho, položil som pod kávovú šálku päťdolárovku a zamieril som k dverám. Zjazvený muž bol skoro tesne za mnou.

Bistro U Teda som mal rád a najradšej som tam premýšľal. Ani neviem, koľko právnych stratégií som vyšpekuloval v týchto boxoch, zakaždým som si na stole porozkladal zdravotné záznamy, fotografie strelných rán a rešerše s fľakmi od kávy. Za starých čias by sa mi nemohlo stať, že by som raňajkoval každý deň na tom istom mieste. Vtedy to bolo príliš riskantné. Vo svojom novom živote som si užíval pravidelnosť raňajok v bistre U Teda. Uvoľnil som sa a prestal som sa obzerať cez plece. Smola. V to ráno by mi bolo prospelo mať oči na stopkách: možno by som si ho bol všimol.

Vyjsť z bistra do srdca mesta bolo ako vkročiť do bezpečného priestoru. Na chodníku vládol pondelkový ranný zhon a asfalt pod nohami pôsobil upokojujúco. Predsa ma nezastrelí v New Yorku na Chambers Street ráno o štvrť na deväť pred tridsiatimi svedkami. Zastal som naľavo od bistra, pred opusteným železiarstvom. Cítil som, ako mi tvár červenie od ostrého novembrového vzduchu, a rozmýšľal som, čo ten človek chce. Prehral som pred rokmi jeho súdny spor? Rozhodne som si to nepamätal. Zjazvený muž zastal pri doskami zatlčenom výklade bývalého obchodu. Stál tak

blízko pri mne, aby nás nemohli oddeliť okoloidúci. Pomaly sa usmial, úsmev mu skrivil jazvu, ktorá mu pretínala líce.

„Rozhaľte si kabát a pozrite sa dovnútra, pán Flynn."

Rukami som si nešikovne prehľadal vrecká a nič som nenašiel. Úplne som si rozhalil kabát a vnútri som uvidel čosi, čo vyzeralo, ako keby sa mi rozpárala hodvábna podšívka. Bolo to však niečo iné. Chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomil, že v kabáte mám navlečené tenké čierne sako, akoby ďalšiu vrstvu podšívky. Nikdy predtým som ho tam nevidel. Tento človek mi musel strčiť rukávy saka do kabáta, kým som bol na toalete. Zašiel som dlaňami dozadu a nahmatal som suchý zips vrecka, ktoré bolo umiestnené nízko, tesne nad pásom. Rozopol som suchý zips, siahol som dnu a objavil som tam voľnú nitku.

Vytiahol som nitku z tajného vrecka. No nebola to nitka. Bol to káblik.

Červený káblik.

Rukami som ho sledoval k akejsi tenkej plastovej škatuľke a ďalším káblikom, potom k dvom tenkým obdĺžnikovým vypuklinám v saku, ktoré sa nachádzali na oboch stranách chrbta.

Nemohol som dýchať.

Mal som na sebe bombu.

Nechystal sa ma zastreliť na Chambers Street pred tridsiatimi svedkami. Chystal sa ma vyhodiť do vzduchu spolu s ktovie koľkými ďalšími obeťami.

„Neutekajte, lebo to zariadenie odpálim. Neskúšajte si ho dať dole. Nepútajte na seba pozornosť. Volám sa Arturas." Vyslovil to „Artúras" a neprestával sa usmievať.

Nadýchol som sa ostrého kovového vzduchu a prinútil som sa pomaly vydýchnuť.

„Pokojne," povedal Arturas.

„Čo chcete?" spýtal som sa.

„Môj zamestnávateľ si najal vašu firmu, aby ho zastupovala. Máme jednu nedokončenú záležitosť."

Strach trochu poľavil. Toto sa netýkalo mňa. Išlo o moju bývalú právnickú firmu a pomyslel som si, že tohto človeka budem môcť odkázať na Jacka Hallorana. „Pardon. Už to nie je moja firma. Rozprávate sa s nesprávnym človekom. Pre koho presne pracujete?"

„Myslím si, že to meno poznáte. Pán Volček."

Doriti. Mal pravdu. Naozaj som to meno poznal. Oleg Volček bol hlavou ruskej mafie. Môj bývalý spoločník Jack Halloran len mesiac predtým, ako sa naše cesty rozišli, prijal ponuku zastupovať Volčeka. Keď Jack zobral ten prípad, Volčeka čakal súd za vraždu – mafiánsku popravu. Nikdy som sa do papierov súvisiacich s tým prípadom nepozrel, dokonca som ani nikdy nestretol Volčeka. Celý mesiac som vtedy venoval obhajobe Teda Berkleyho, burzového makléra, obvineného z pokusu o únos – a tá vec ma úplne zlomila. Tá vec spôsobila, že som prišiel o rodinu a potom som sa utopil vo fľaši whisky. Takmer pred rokom som sa vykašlal na právo a odobral som sa preč aj s tým, čo mi ešte zostalo z duše, a Jack s radosťou prevzal moju právnickú firmu. Nevkročil som do súdnej siene, odkedy porota vyriekla verdikt v procese s Berkleym, a v blízkej budúcnosti som sa k právu neplánoval vrátiť.

Jack bol iný prípad. Mal problémy s hazardom. Počul som, že v poslednom čase plánuje predať firmu a odísť z mesta. Pravdepodobne zdrhol a zobral so sebou aj zálohu od Volčeka. Ak ruská mafia nevedela nájsť Jacka, vyhľadali mňa, aby dostali naspäť peniaze. Preto nastúpila hrubá sila. Keďže mám na chrbte bombu, nie je úplne jedno, že som na mizine? Tie prachy zoženiem. Dám to do poriadku. Napokon tomuto človeku zaplatím. Nie je to terorista. Je to mafián. Mafiáni nevyhadzujú do vzduchu ľudí, ktorí im dlhujú peniaze. Mafiáni jednoducho dostanú zaplatené.

„Pozrite sa, vy hľadáte Jacka Hallorana. Ja som sa s pánom Volčekom nikdy nestretol. S Jackom už nie sme spoločníci. Ale to je v poriadku – ak chcete vrátiť zálohu, s radosťou vám hneď teraz vypíšem šek."

Iná vec bude, či im ten šek niekto preplatí. Mal som v banke niečo vyše šesťsto dolárov, meškal som s nájomným, nedokázal som ani zaplatiť účty za protialkoholické liečenie a nemal som žiadny príjem. Hlavný problém predstavovali tie účty za liečbu, lenže vzhľadom na množstvo whisky, ktoré som do seba dovtedy lial, som sa musel prihlásiť na kliniku a prijať pomoc, inak by ma čakala smrť. Na terapii som si uvedomil, že neexistuje také kvantum Jacka Danielsa, ktoré zo mňa dokáže vypáliť spomienku na to, čo sa stalo v procese s Berkleym. Napokon som prestal piť a dva týždne ma delili od konečnej dohody s veriteľmi. Dva týždne od nového začiatku. Ak ten Rus chce viac ako pár stoviek dolárov, bude to môj koniec – doslova.

„Pán Volček nechce svoje peniaze. Môžete si ich nechať. Aj tak si ich odpracujete," oznámil mi Arturas.

„Ako to myslíte, že si ich odpracujem? Pozrite sa, ja už nemám prax. Nevenujem sa právu takmer rok. Nemôžem vám pomôcť. Preplatím pánovi Volčekovi zálohu. Len mi, prosím, dovoľte, dať si dole toto," chytil som sako, pripravený stiahnuť ho zo seba.

„Nie," povedal. „Vy to nechápete. Pán Volček chce, aby ste preňho niečo urobili. Budete ho obhajovať a on vám zaplatí. Urobíte to. Lebo inak už v živote neurobíte nič."

Pokúšal som sa niečo povedať, ale hrdlo sa mi zovrelo v panike. Nemalo to logiku. Bol som si istý, že Jack by Volčekovi povedal, že som vypadol z brandže, že to už nezvládam. Pri chodníku zastala dlhá biela limuzína. Lesklá vrstva vosku na karosérii odrážala môj skreslený obraz. Zvnútra sa otvorili zadné dvere a môj obraz zmizol. Arturas sa postavil vedľa otvorených dverí a kývol na mňa, aby som nastúpil. Pokúšal som sa upokojiť – dýchal som hlbšie, nútil som srdce, aby spomalilo, a zúfalo som sa usiloval nepovracať. Tieňované okná limuzíny vytvárali vnútri intenzívnu tmu, ako keby bolo auto plné čiernej vody.

Na okamih všetko pozoruhodne znehybnelo – bol som tam iba ja a tie otvorené dvere. Keby som sa rozbehol, nedostal by som sa ďaleko – to neprichádzalo do úvahy. Keby som nasadol do auta a ostal blízko pri Arturasovi, nemohol by bombu odpáliť. V duchu som preklínal sám seba, že som si nezachoval ostražitosť. Tú ostražitosť, vďaka ktorej som toľké roky prežil na uliciach, tú ostražitosť, ktorá mi pomohla podviesť obhajcov s miliónovým platom predtým, ako som išiel študovať právo, tú ostražitosť, vďaka ktorej by som tohto človeka zbadal skôr, než by sa ku mne priblížil na tri metre.

Rozhodol som sa a vošiel som do králičej nory.

2. KAPITOLA

Len čom som si sadol, pocítil som, ako mi na telo tlačí bomba.

V zadnej časti limuzíny boli štyria muži vrátane Arturasa, ktorý ma nasledoval, zavrel za sebou dvere a sadol si po mojej ľavej strane, stále s tým znepokojujúcim úsmevom. Počul som pradenie motora, ale nepohli sme sa. Do nosa mi udrela aróma cigarového dymu a novej kože. Luxusnú zadnú časť auta oddeľovalo od šoféra dymové sklo.

Na dlážke auta ležala biela kožená športová taška.

Dvaja muži v tmavých zvrchníkoch po mojej pravici zaberali sedadlo pre šiestich ľudí. Boli neprirodzene veľkí, ako postavy z rozprávky. Jeden mal dlhé plavé vlasy zopnuté do chvosta. Druhý mal krátke hnedé vlasy a vyzeral vskutku obrovsky. Jeho hlava dosahovala veľkosť basketbalovej lopty a postavou prekonával aj veľkého blondína vedľa seba, no najviac ma vyľakal jeho výraz. Mal tvár bez akýchkoľvek emócií, zbavenú každého náznaku citu, bol tam len chladný desivý výraz napoly mŕtvej duše. Ako podvodník sa spoliehate na svoju schopnosť zbadať signál. Spoliehate sa na schopnosť manipulovať emóciami a prirodzenými ľudskými reakciami, ale existuje jedna sorta jednotlivcov, ktorí sú imúnni voči typickým ťahom; tých každý podvodník okamžite zbadá a vie, že sa ich musí strániť – sú to psychopati. Obor s hnedými vlasmi vyzeral ako učebnicový psychopat.

Muž oproti mne bol Oleg Volček. Mal čierny oblek a bielu košeľu, pri krku rozopnutú. Na tvári mal šedivejúce strnisko, rovnaké odtiene mali jeho vlasy. Možno by to bol fešák, keby sa mu v očiach nezračila tlejúca zloba. Spoznal som ho z novín a televízie; bol to mafiánsky boss, vrah, drogový díler.

V nijakom prípade som nemienil dopustiť, aby sa stal mojím klientom.

Celý život som prichádzal do styku s ľuďmi ako Volček – či už to boli priatelia, nepriatelia, občas som ich dokonca obhajoval. Nezáležalo na

tom, či boli z Bronxu, Comptonu, Miami alebo Malej Odesy. Takíto ľudia rešpektovali jediné – silu. Hoci som bol vydesený, nemohol som to dať najavo, inak by som bol mŕtvy.

„Zo zásady nepracujem pre ľudí, ktorí sa mi vyhrážajú," povedal som.

„Nemáte na výber, pán Flynn. Som váš nový klient," vyhlásil Volček. Hovoril mierne lámanou angličtinou s výrazným ruským prízvukom.

„Niekedy, ako vravíte vy Američania, sa to poserie. Ak chcete, môžete to vyčítať Jackovi Halloranovi," dodal Volček.

„V poslednom čase mu vyčítam takmer všetko. Prečo vás vlastne nezastupuje? Kde je?"

Volček pozrel na Arturasa a na tvári mu kratučko blikol podobný nezmazateľný úsmev, potom sa znovu obrátil ku mne a povedal: „Keď Jack Halloran zobral môj prípad, vyjadril sa, že mi nemožno postaviť obhajobu. To som už vedel. Pred Jackom sa na ten prípad pozreli štyri rôzne právnické firmy. No Jack dokázal robiť veci, ktoré ostatní právnici nedokázali. Preto som mu zaplatil a dal som mu robotu. Žiaľ, Jack nedodržal svoju časť dohody."

„Škoda. Ale so mnou to nemá nič spoločné," povedal som a usiloval som sa, aby mi v hlase nebolo počuť nervozitu.

„To sa mýlite," vyhlásil Volček. Zo zlatej skrinky vedľa seba vytiahol malú cigaru čokoládovej farby, odhryzol z nej, zapálil si ju a povedal: „Pred dvoma rokmi som si objednal odstránenie istého Maria Geralda. Požiadal som o to Malého Bennyho. Benny to spravil. Potom Bennyho chytili a porozprával sa s FBI. Benny bude svedčiť na súde, že som si objednal popravu. Všetci právnici, s ktorými som sa rozprával, hovorili, že Benny bude hviezdny svedok obžaloby. Jeho výpoveď ma usvedčí. O tom niet pochýb."

Čeľuste som stískal tak, až ma začali bolieť.

„Benny je vo väzbe FBI. Je dobre strážený a dobre ukrytý. Dokonca ani moje kontakty ho nevedia nájsť. Vy ste jediný, kto sa k nemu môže dostať, lebo ste môj právnik."

Stíšil hlas a povedal: „Skôr než budete mať vypočuť Bennyho, vyzlečiete si sako, a keď tam nikto nebude, prilepíme bombu pod lavicu svedkov. Benny si sadne a odpálime bombu. Žiadny Benny, žiadny proces, žiadny problém. Vy spáchate ten atentát, pán Flynn. Pôjdete do väzenia. Prokurátor nebude mať dosť dôkazov na nový proces a ja budem slobodný."

„Vy ste čistý magor," vyletelo zo mňa.

Volček hneď nereagoval. Nerozzúril sa ani sa mi nevyhrážal. Len tam chvíľu sedel, potom zaklonil hlavu, ako keby zvažoval možnosti. Ja som počul len tlkot vlastného srdca a rozmýšľal som, či som si práve nevyslúžil guľku. Nedokázal som odtrhnúť oči od Volčeka, ale cítil som, ako sa na mňa ostatní pozerajú, takmer spýtavo, ako na človeka, ktorý pred sekundou strčil ruku do osieho hniezda.

„Pozrite sa na toto, kým sa rozhodnete," povedal Volček a kývol na Arturasa.

Arturas zdvihol bielu športovú tašku a otvoril ju.

Vnútri bola Jackova hlava.

Skrútilo mi žalúdok. Ústa sa mi naplnili slinami. Naplo ma, zakryl som si ústa a zovrel som sedadlo pod sebou, až som cítil, ako nechtami škriabem kožu. Bol koniec snahy o zachovanie pokojnej fasády.

„Mysleli sme si, že Jack to zvládne. Mýlili sme sa. No s vami to nebudeme riskovať, pán Flynn," povedal Volček a nahol sa dopredu. „Máme vašu dcéru."

Čas, dych, krv, pohyb – všetko zastalo.

„Ak sa jej čo i len dotknete…"

Vytiahol z vrecka nohavíc mobil a obrátil ho tak, aby som videl na obrazovku. Amy stála na tmavom rohu ulice pred novinovým stánkom. Moje dievčatko. Mala iba desať rokov. Videl som, ako stojí niekde v New Yorku, v chlade si rukami objíma trup a ostražito pozerá do objektívu. Za jej chrbtom bolo vidieť novinový baner s titulkom o obchodnej lodi, ktorá sa v sobotu večer potopila v Hudsone.

Neuvedomil som si, ako veľmi sa potím; odrazu som mal celú košeľu premočenú, takisto tvár a vlasy, ale už som sa nebál. Už ma netrápila bomba, pištoľ ani dvaja mlčanliví obri, ktorí na mňa hľadeli mŕtvymi očami.

„Vráťte mi ju a nechám vás nažive," povedal som.

Volček a jeho ľudia sa rozosmiali. Poznali ma ako Eddieho Flynna, právnika; nepoznali starého Eddieho Flynna: podvodníka, pouličného bitkára. Popravde, aj ja som naňho takmer zabudol.

Volček naklonil hlavu, kým prehovoril. Zdalo sa, že dôkladne zvažuje každé slovo. „Nemôžete si dovoliť vyhrážať sa nám. Majte rozum. Vašej dcére sa nič nestane, ak urobíte, čo vám poviem," vyhlásil Volček.

„Pustite ju. Nič neurobím, kým nebudem vedieť, že je v bezpečí. Ak chcete, zabite ma. Vlastne ma radšej rovno zabite, lebo ak ju okamžite nepustíte, holými rukami vám vyškriabem oči."

Volček si potiahol z cigary, otvoril ústa a chvíľu si ponechal dym na tučných perách, vychutnával si ho.

„Vaša dcéra je v bezpečí. Vyzdvihli sme ju včera pred jej školou, keď čakala na autobus na školský výlet. Myslí si, že ju vyzdvihli ochrankári, ktorí pracujú pre vás. V minulosti ste zažili vyhrážky smrťou a ona to vie. Vaša bývalá manželka si myslí, že Amy je na školskom výlete na Long Islande. V škole sú presvedčení, že je s vami. Deň-dva ju nikto nebude hľadať. Ak odmietnete poslúchnuť naše pokyny, zabijem ju. Smrť však pre ňu bude úľava. Vaša dcéra bude trpieť, ak nebudete spolupracovať. Niektorí z mojich mužov…"

Zámerne zmĺkol, tváril sa, že hľadá správne slová, aby mi moja predstavivosť vykreslila nočnú moru. Celé telo sa mi naplo, ako keby sa pripravovalo odraziť fyzický útok. Cítil som, ako mi adrenalín zaplavuje organizmus hnevom.

„No, niektorí z mojich mužov majú nezvyčajné chúťky na pekné malé dievčatká."

Vrhol som sa na Volčeka. Ani som si nestihol uvedomiť, ako som vyskočil zo sedadla. Nemal som veľa miesta, sklonil som hlavu, ale podaril sa mi ostrý priamy výpad pravačkou do Volčekovho ľavého líca. Cigara mu vyletela z tej drzej papule. Rozohnal som sa ľavačkou, zaprel som sa nohami a chcel som mu vraziť do hrdla.

Skôr než som stihol uskutočniť druhý výpad, schmatla ma mohutná ruka a zdvihla ma z podlahy auta. Obrátil som sa a uvidel som, že ma drží ten psychopatický obor. Chcel ma posadiť na zadok ako neposlušné decko, keď sa vo mne prebudili staré zvyky. Pravou rukou som sa mu zahnal do tváre, nechty som mu zaťal do mäsitého čela. Bola to automatická, nevedomá reakcia a mala slúžiť na odpútanie pozornosti. Ľavou rukou som obrovi siahol do saka a vytiahol som mu peňaženku. Trvalo to pol sekundy. Prebehlo to rýchlo a hladko. Takže za tie roky som nestratil veľa rýchlosti. Čistý vreckársky ťah. Obor si krádež nevšimol; príliš sa sústreďoval na to, ako ma pripraví o hlavu. Keď som si strčil peňaženku do vrecka, pred tvárou sa mi zjavila päsť veľká ako tanier. Odvrátil som sa pred úderom a pocítil som náraz do zadnej časti lebky. Spadol som a udrel som si hlavu o dlážku limuzíny.

Zostal som ležať a cítil som, ako mi do hlavy prúdi bolesť. Bola to moja prvá vrecková krádež po pätnástich rokoch. Bol to inštinkt; stalo sa to iba vďaka tomu, kto som bol.

Nie – kto stále som.

Zručnosti a techniky, ktoré som sa naučil a používal ako úspešný podvodník – odpútanie pozornosti, zavádzanie, presviedčanie, sugescia, podvrh, výmena, umiestnenie –, som používal posledných deväť rokov v súdnej sieni rovnako často ako kedysi na ulici. V skutočnosti som sa nezmenil. Len som zmenil cieľ.

Zavreli sa mi oči aj myseľ a poddal som sa hustnúcej tme.

3. KAPITOLA

Prebral som sa na kožených sedadlách, bolelo ma temeno. Jedna z tých dvoch goríl mi držala pri krku vrecko s ľadom. Bol to ten veľký blondín, ktorý vyzeral, ako keby ho práve vykopli zo švédskej metalovej kapely. Zo sladkasto štipľavého smradu Volčekovej cigary sa mi dvíhal žalúdok. Tipoval som, že ma v limuzíne zdvihli z dlážky a hodili na sedadlo. Od dymu ma trochu pálili oči, ale len sekundu mi trvalo, kým som si uvedomil, že ten gigantický psychopat, ktorý ma knokautoval, už v aute nie je. Odtiahol som si od krku vrecko s ľadom a hodil som ho na dlážku.

„Sme pred budovou súdu," ozval sa Arturas.

Vystrel som sa na sedadle.

„Prečo sme pred budovou súdu?" spýtal som sa.

„Lebo sa tu dnes ráno začína súdny proces s pánom Volčekom," odpovedal Arturas.

„Dnes ráno?" zopakoval som. Predstavil som si fotografiu mojej dcéry vo Volčekovom mobile a hnev mi ešte znásobil bolesť v krku aj napätie vo svaloch.

„Začína sa o hodinu. Kým tam pôjdete, musíme si byť istí, že to zvládnete. Inak vás zabijeme hneď a vašu rodinu neskôr," povedal Arturas. Vybral z puzdra revolver a položil si ho na koleno.

Arturas mi podal pohár, zjavne drahý, v ktorom špliechala tekutina farby močovky. Stúpala z nej aróma bourbonu. Hodil som tekutinu do seba a pocítil som to známe pálenie. Bol to môj prvý alkoholický drink, odkedy som odišiel z liečebne, kde ma mali dostať zo závislosti od alkoholu. Sekundu som myslel na to, koľko peňazí stále dlžím klinike, potom som tú myšlienku zahnal. Na porušenie abstinencie sa zámienka vždy nájde a tento moment mi pripadal rovnako dobrý ako hociktorý iný. Vystrel som ruku s pohárom a Arturas mi z krištáľovej karafy, očividne rovnaká

súprava, nalial druhú dávku. Prehltol som ju rýchlo a vychutnal som si pálenie. Po silnom alkohole sa mi celým telom prehnala triaška a zavrtel som hlavou. Pokúšal som sa vyčistiť si ju, asi ako keď trasiete hračkárskou veštteckou guľou, ale nijaké odpovede sa neukázali.

„Kde je moja dcéra?"

„Zatiaľ v bezpečí a šťastná," odpovedal Arturas. Nalial mi tretí drink. Hodil som ho do seba a začal som premýšľať.

„Prečo ste zabili Jacka?" spýtal som sa.

Volček kývol Arturasovi, ochotne mu prenechal úlohu doplniť chýbajúce detaily.

„Všetci právnici, s ktorými sme sa stretli, tvrdili, že Bennyho výpoveď stačí na odsúdenie Volčeka. Tak dávalo zmysel zabiť Bennyho; je to jednoduché riešenie, lenže nemohli sme ho nájsť. Tak sme… presvedčili Jacka, aby si obliekol to sako, nech môžeme zabiť Bennyho, keď príde na súd. Nedokázal to."

Zamyslel som sa, aké presviedčanie vyskúšali na Jackovi. Nepochybne ho mučili. Bol to magor závislý od hazardu, ale bol to môj partner a pocítil som k nemu ľútosť. Nech už bol Jack za života akýkoľvek, nebol stavaný na to, aby nosil na sebe bombu. Poväčšine mal šťastie, ak udržal svoju aktovku bez toho, aby sa potkol o vlastné nohy. Zrejme si na ňom drsne zapracovali.

„A prečo práve Jack?" spýtal som sa.

„Musel to byť istý typ právnika. Vieme, že ste s Jackom založili firmu na prachoch od úžerníka. Jack mal povesť, že klame a nespláca svoje dlhy. Potreboval prachy; klienti po vašom odchode začali firmu opúšťať a my sme potrebovali niekoho, kto prenesie tú bombu cez bezpečnostnú kontrolu. Tá býva na súdoch kvalitná. Aj dnes bude kvalitná. Nemohli sme pašovať bombu na súd; každého pri vstupe prehľadávajú, pošlú pred celotelové skenery a potom ho znovu prehľadajú – každého okrem vás a Jacka. Je nám to jasné. Mesiace sme sledovali, ako ste deň za dňom vchádzali do tejto budovy. Žiadneho z vás nikdy nikto neprehľadal. Ochrankári vás vpúšťali dnu ako starých kamošov. Povedali sme Jackovi to, čo sme teraz povedali vám: nastražte bombu a je to."

Arturas sa zaklonil na sedadle a hodil rýchly pohľad na Volčeka. Vyzerali takmer ako štafetová dvojica: Arturas vysvetlil fakty, priamo a jasne. Potom ochotne prenechal šéfovi zastrašovanie.

„Jack sedel tam, kde teraz sedíte vy, pán Flynn, len pred tromi dňami. Na sebe mal to isté sako s tou istou bombou. Povedali sme mu to, čo sme teraz povedali vám. Otvoril som dvere tohto auta a kázal som mu, nech vojde dnu a urobí, čo má," opisoval Volček. Potom sklopil oči k dlážke.

Zdvihol hlavu v oblaku dymu, ktorý mu rámoval tvár ako sivá hmla, a pokračoval: „Jack zamrzol. Triasol sa ako… ako sa to povie? Epileptik? Ako keby mal záchvat. Po nohe mu stekal moč. Zatvorili sme dvere a odviezli sme ho k nám."

Znovu si potiahol z cigary a pozoroval teplý ohníček na jej konci.

„Priviazal som ho k stoličke. A vravím mu, že ak neurobí, čo žiadam, zabijem mu sestru. Tuná Viktor," ukázal na toho plavovlasého, „nám sestru priviedol. Ja som vytiahol nôž a pred ním som ju porezal na tvári. *‚No čo, urobíte to?'* Tak som sa ho spýtal. A on nič. Dobre som ju doriadil nožom, a on tam iba sedel."

Takmer som cítil okovy, ako mi zvierajú hrudník. Tento netvor mal v moci moje dievčatko. Mykol som sa, začul som nejaký zvuk: zapraskali mi hánky, keď som zaťal päsť. V druhej ruke som držal prázdny pohár od bourbonu a zišlo mi na um, že ho vrazím Volčekovi do oka, ale potom som si to rozmyslel. Vzhľadom na to, ako zle dopadol môj posledný útok naňho, som nechcel znovu riskovať.

Zatiaľ.

„Vtedy mi došlo, že na Jacka sa nemôžem spoliehať. Kým som ho zabil, doprial som aj jeho sestre menšiu pomstu. Podal som jej svoj nôž. Pomohol som jej ho dorezať. Poriadne."

V očiach mu tlel pekelný oheň, vyžarovalo z nich svetlo. Zdalo sa, že ho tá spomienka nadchýna.

„Jack sa správal bezhlavo. Tak som mu tú hlavu odrezal a dal som ju jeho sestre. Potom som zabil aj ju. Bola statočná, nie ako jej brat."

Pozrel som sa na tašku na dlážke, teraz už, našťastie, zatvorenú, a uvažoval som o Jackovi. Znovu som ho znenávidel. Keby som mohol, bol by som tú jeho odrezanú hlavu odkopol do Hudsonu. S rozmachom. Jack by si zaslúžil ležať na dne rieky vedľa tej potopenej lode.

„S vami nemáme čas na nácvik," pokračoval Arturas. „Vezmete tam tú bombu hneď teraz, pán Flynn. Upokojíte sa. Budete myslieť na svoju dcéru. Ak dnu dostanete bombu, tak ste o krok bližšie k nej. Ak vás chytia, zavrú vás za to, že ste sa pokúsili vyhodiť do vzduchu verejnú budovu.

Dostanete doživotie, bez možnosti predčasného prepustenia. Čo si o tom myslíte?“

Myslel som si o tom, že má pravdu. Ľudia, ktorí sa pokúsia v tomto meste vyhodiť do vzduchu verejnú budovu, zvyčajne pred súdom nepochodia dobre. Bezpochyby mi bude hroziť doživotná basa. Jediné, čo budem môcť uviesť na svoju obhajobu, bude, že ma k tomu donútil vyhrážkami, že ublíži mojej dcére. Extrémny nátlak nie je všemohúci argument, ale možno by som sa vyhol doživotiu.

Arturasovi sa na tvári znovu rozhostil ten odporný úsmev. Takmer by som bol prisahal, že vie, čo si myslím. Volček zadusil cigaru a zadíval sa na mňa cez zvyšky dymu. Pomyslel som si, že sú to obaja inteligentní a bezohľadní muži, ale ich inteligencia je odlišná. Arturas vyzeral ako poradca, človek, ktorý má plán, premyslel si všetky eventuality a starostlivo zvážil riziká, človek, ktorý pri úvahách kalkuluje. Jeho šéf bol celkom iný. Volčekove pohyby boli pomalé a elegantné, vyzeral ako veľký kocúr vo vysokej tráve, čo striehne na svoju korisť; mal pudový, inštinktívny intelekt, intelekt dravca. Mne inštinkt hovoril, že títo dvaja ma nenechajú nažive, nech sa stane čokoľvek.

„Do tej budovy som nevkročil veľmi dávno. Z čoho čerpáte istotu, že sa mi tam dnes podarí vojsť bez toho, aby ma prehľadali?“

„Poznáte ochrankárov a, čo je ešte dôležitejšie, oni poznajú vás,“ povedal Arturas. Zvýšil hlas a posunul sa na sedadle dopredu, potreboval mi to zdôrazniť. „Súdnu budovu sme pozorovali veľmi dlho, advokát. Plánovali sme to dva roky, do posledného detailu. Ten, kto ponesie bombu, musí byť človek, ktorému ochrankári dôverujú, od koho by to najmenej očakávali. Nie je iná možnosť, ako bombu dostať do budovy. Osobne som vás pozoroval, ako vbiehate do tých dverí, meškáte na pojednávania, mávate na ochrankára za stolom, prebehujete popri senzoroch a ozve sa alarm. Oni ten alarm vždy ignorovali, iba vám kývli, že môžete ísť ďalej. Bavíte sa s ochrankármi. Poznajú vás. Dokonca vám vybavujú hovory.“

Nenosieval som so sebou mobil. Nepáčila sa mi predstava, že by niekto dokázal určiť moju polohu vzhľadom na najbližší stožiar mobilnej siete. Bol to pozostatok zo starých čias, ktorého som sa nikdy nezbavil, hoci Jack mi kúpil viac než jeden mobil. Všetky som postrácal. Keď som chodieval na súd ako advokát, trávil som v budove väčšinu dňa. Ak ma vtedy niekto súrne potreboval, zavolal na telefónny automat, ktorý bol

v hale. Niekto v ochranke mal zvyčajne predstavu, v ktorej súdnej sieni sa práve nachádzam, a prišiel po mňa. Pár fliaš whisky pre ochrankárov na Vianoce a darčekový kôš pre každého na Deň vďakyvzdania bola za takú pomoc ešte nízka cena.

V hlave sa mi začínalo rozjasňovať.

„Prečo nemôžete toho chlapa zabiť nejako inak? Ostreľovač by ho vedel trafiť, keď pôjde na súd."

Arturas prikývol. „Uvažoval som o tom. Uvažoval som o každej možnosti. Nevieme, kde je, nevieme, ako sa dostane na súd. Toto je jediný spôsob. Prípad sme predložili mnohým právnickým firmám. Sú to veľké firmy a majú prípady po celom meste. Vy a Jack ste takmer všetky spory mali na tomto súde na Chambers Street. Musíte poznať personál. Tí ostatní právnici si účtujú deväťsto dolárov za hodinu. Myslíte, že majú čas baviť sa s ochrankárom? Nie. Vedel som, že toto musí byť ten správny spôsob, len čo som prvý raz videl, ako spolu s Jackom bežíte popri ochrankároch, spúšťate alarm a nikto ani okom nemihne. To vy ste mi ukázali ten spôsob."

Arturas bol očividne mozog akcie. Toto bol jednoznačne jeho plán. Pôsobil akosi odťažito, chladne racionálne a vedel som si predstaviť, že takýto bude, aj keď príde čas potiahnuť kohútik. O Volčekovi platil presný opak. Aj keď po tom, čo som mu vrazil, pôsobil navonok pokojne, cítil som za jeho sebaovládaním netvora, ktorý sa pokúša predriapať von, hocikedy sa môže vyslobodiť.

Sklonil som hlavu, pomaly, zhlboka som dýchal.

„Je tu ešte jedna vec, pán Flynn," povedal Volček. „Pamätajte na to, že sme bojovníci. Sme hrdí. Sme bratva – to znamená bratstvo. Tomuto mužovi dôverujem." Jednou rukou objal Arturasa okolo pliec. „Lenže je tu veľa vecí, ktoré môžu dopadnúť zle. Musíte to sako dostať do budovy. Stačí jeden telefonát a vaša dcéra zomrie. Dostanete sa dnu. Viem to. Aj vy ste bojovník. No nesmiete bojovať proti mne."

Zmĺkol a zapálil si ďalšiu cigaru.

„Arturas a ja sme sem prišli pred dvadsiatimi rokmi. Nemali sme nič. Preliali sme veľa krvi, aby sme sa dostali tam, kde sme dnes, a bez boja sa toho nevzdáme. No nie sme žiadni hlupáci. Súdny proces má trvať tri dni. My vám dávame dva dni. Viac nemôžeme riskovať. Máte dva dni, aby ste dostali Malého Bennyho na tú stoličku, kde ho budeme môcť zabiť.

Zajtra o štvrtej popoludní musí byť mŕtvy. Inak nebudem mať na výber. Budem musieť utiecť. Čím dlhšie bude súd trvať, tým pravdepodobnejšie sa žalobca pokúsi zrušiť moju kauciu. To mi povedal právnik, ktorý si účtoval deväťsto dolárov na hodinu. A vy ste dosť bystrý, aby ste vedeli, že mal pravdu."

Už som to zažil. Väčšina žalobcov nemá k dispozícii svoj najničivejší dôkaz pri vznášaní obžaloby, keď obžalovaný žiada o kauciu. Analýzy DNA a svedectvá znalcov sa vždy istý čas pripravujú. No kým sa vec dostane na pojednávanie, obžaloba má celý svoj arzenál hotový, a ak má žalobca dobrý pocit z dôkazového materiálu, môže požiadať sudcu, aby zrušil obžalovanému kauciu. To zvyčajne spečatí osud obžalovaného. Stačí na to malý, ale vykalkulovaný časový posun, a porota uvidí obžalovaného v putách. Stačí sekundový pohľad na náramky a je po všetkom – porota zakaždým rozhodne o vine.

Kývol som Volčekovi hlavou. Vedel, že mám dosť skúseností s taktikou obžaloby, nemalo zmysel to popierať.

Volček mi oznamoval svoje ultimátum a musel sa premáhať, aby hlasom neprezradil svoju pravú povahu, pravú brutalitu.

„Súd má môj pas, bola to súčasť podmienok mojej kaucie. Trikrát do roka mi sem posielajú tovar súkromným lietadlom, pristáva na komerčnom letisku neďaleko odtiaľto. To lietadlo priletí zajtra o tretej a odletí o šiestej. Ak bude Benny o štvrtej ešte nažive, vyprší vám čas. Zo súdu budem musieť odísť o štvrtej, aby som to lietadlo stihol. To lietadlo je moja posledná šanca dostať sa zo Spojených štátov. Chcem zostať. Chcem bojovať. Malý Benny musí zajtra pred štvrtou zomrieť, inak zabijem vašu dcéru. To vám prisahám."

Pohár od whisky sa mi roztrieštil v ruke.

Mal som pocit, ako keby som padal. Telo mi ochablo, brada sa mi roztriasla a musel som zaťať zuby, aby mi nedrkotali. Z rany na dlani mi tiekla krv, ale necítil som bolesť. Nemohol som sa hýbať. Nemohol som rozmýšľať. Dych mi z hrdla unikol s krátkym tichým zastonaním. Ak by sa niečo stalo Amy, bolesť by ma zabila. Cítil som, ako mi mozog, svaly, srdce horia už pri myšlienke na to utrpenie. Moja manželka Christine si so mnou vytrpela dosť: nekonečná práca v kancelárii, telefonáty o tretej ráno zo všetkých možných policajných okrskov v meste, pretože policajti zatkli niektorého z mojich klientov, zmeškané spoločné večere a moje

výhovorky, že to všetko robím pre ňu a pre Amy. Keď som pred rokom začal piť, vyhodila ma. Stratil som jednu z najlepších vecí vo svojom živote. A keby som stratil našu dcéru? O tej hrôze som ani nedokázal uvažovať.

Odkiaľsi ku mne doľahol hlas môjho otca, muža, ktorý ma naučil podvodom, muža, ktorý mi poradil, čo mám urobiť, ak ma niekedy pri podvádzaní odhalia – *zachovaj si chladnú hlavu, nech sa deje čokoľvek.*

Zatvoril som oči a v duchu som sa modlil: *Bože, prosím ťa, pomôž mi. Prosím, pomôž mojej dcérke. Tak strašne ju ľúbim.*

Utrel som si oči, skôr ako sa mi z nich vykotúľali slzy, smrkol som a prešiel som si menu na svojich digitálnych hodinkách, dostal som sa k časovaču. Nastavil som si odpočítavanie.

„Musíte sa rozhodnúť, advokát," vyzval ma Arturas. Prstom pohládzal revolver.

„Urobím to. Len neubližujte Amy. Má iba desať rokov," povedal som.

Volček s Arturasom na seba pozreli.

„Dobre," povedal Arturas. „A teraz choďte, a keď prejdete cez ochranku, počkajte ma v hale."

„Myslíte, ak prejdem."

„Mám požiadať vašu dcéru, aby sa za vás modlila?" nadhodil Volček.

Neodpovedal som. Vystúpil som z limuzíny, a keď som zastal na chodníku, uvidel som, ako na mňa Arturas pozerá z auta.

„Nezabudnite. Pozorujeme vás. Naši ľudia pozorujú vašu dcéru," povedal Arturas.

Prikývol som. „Nebudem proti vám bojovať."

Klamal som.

Tak ako oni klamali mne. Bez ohľadu na to, čo mi povedali, bez ohľadu na to, čo mi sľúbili, zajtra o štvrtej popoludní, aj keby bol z Bennyho mastný fľak na strope súdnej budovy, Amy nepustia na slobodu. Zabijú mňa aj moju dcérku.

Mal som tridsaťjeden hodín.

Tridsaťjeden hodín na podvedenie ruskej mafie a vyslobodenie svojej dcéry. A nemal som ani potuchy, ako to urobím.

Zababušil som sa do kabáta. Pozapínal som si ho, vyhrnul som si golier a zamieril som k súdnej budove. V hlave mi stále ticho znel otcov hlas – *zachovaj si chladnú hlavu.* Ruka mi prestala krvácať. Zdalo sa mi, že je ešte chladnejšie ako predtým; predo mnou akoby vo vzduchu mrzol môj

dych. Keď sa studená hmla rozišla, uvidel som niečo, čo som nevidel ani raz za tých deväť rokov dennej právnickej praxe v tej súdnej budove: rad ľudí, bolo ich tam asi štyridsať, reportéri, právnici, svedkovia, obžalovaní aj televízne štáby, a všetci čakali, kým budú môcť prejsť cez bezpečnostnú kontrolu.